

JUGANT, JUGANT...

Vida pública, vida privada i vida íntima

Vicenç Arnaiz

TOTS tenim una vida més o menys pública configurada per uns drets i deures. La vida pública per gestionar-se té dues eines principals: la solidaritat i la democràcia. Els àmbits privilegiats de creixement individual a la vida pública són l'opinió i el compromís

Quasi tots tenim vida privada. En aquest nivell ens alliberem de disciplines que vivim imposades i som més espontanis. També privadament evidenciam una gamma més àmplia i clara de criteris, idees, projectes, sentiments,...

Tret d'alguns "malalts de públic" sentim l'espai de vida privada com una dimensió privilegiada

Però... i la vida íntima? Tenim vida íntima? Alguns identifiquen intimitat amb emocions. És cert que algunes emocions són ben íntimes per més que tots les tinguem.

Altres relacionen intimitat amb cos. És ver: sentim necessitat de mantenir un cert secret en alguns aspectes de la nostra dimensió corporal.

També sol ser freqüent identificar intimitat amb una relació privada o en aquells aspectes de relació que només compartim amb un interlocutor privilegiat, per exemple: les relacions amoroses, d'amistat i les terapèutiques

La vida íntima d'una banda té a veure, certament, amb determinades emocions, amb alguns aspectes de la vida corporal i amb certes relacions.

La intimitat exigeix una certa reserva però secret i intimitat no són el mateix.

La intimitat inclou, entre altres qüestions, molts aspectes que se'ns fan presents en la quietud o quan afrontam la nos-

tra petitesa. Llavors, de tot el que hem viscut, pensat, vist, ... alguns aspectes adquireixen una rellevància peculiar mentre altres desapareixen. Per açò la intimitat és el nostre rostre intern i en ell ens reconeixem a nosaltres mateixos. És des de la intimitat que identifiquem el que ens emplena i el que ens inquieta. Cada ú en la seva vida interior coloreja el bé i la bellesa. I cada ú també internament construeix el seu peculiar horror al mal.

Tot açò té a veure amb la intimitat. La consciència pot ser-ne el primer referent i fins i tot sovint n'és la comptable. Tanmateix... com es governa la vida íntima?

Sabem d'estratègies, normes i recursos per a la vida social. La vida privada passa pel diàleg amb qui la compartim. Per enriquir la vida privada disposam de testimonis que ens són referències (pel·lícules, amistats, ...).

Però i la vida íntima? De quines eines disposam per ser-ne amo de la pròpia?. Quines eines proposam en l'educació per habilitar-nos en aquesta dimensió?. O potser defensaríem que cada ú s'ho cogui com pugui?

El conjunt d'instruments, recursos i àmbits de la vida íntima en deim espiritualitat.

Sí, no us sorprengueu.

La vida íntima té a veure amb els que i els perquè. Amb allò que ens inquieta profundament i amb les incerteses. L'espiritualitat té a veure amb triar-ne els més rellevants, amb teixir interrogants assequibles a l'enteniment, i amb la recerca d'espais i estratègies per mantenir-los encesos sense respostes segures.

També la vida interior és l'espai on

s'instal·len les conviccions més sòlides. L'espiritualitat té a veure amb saber-les trenar fins dibuixar el coratge i l'esperança.

Intimitat té a veure amb identificar quina bellesa ens trasbalsa. L'espiritualitat ens fa sentir el desig de contemplar-la i fins i tot ens fa capaços de crear-la (bellesa plàstica, bellesa poètica, bellesa emocional, ...)

Intimitat té a veure amb la set de felicitat. L'espiritualitat aporta intuïcions de com cercar-la sense trobar-la definitivament

Intimitat és allò que hom reconeix com essencial del propi jo. Espiritualitat té a veure amb intimar amb hom mateix i la possibilitat de reinventar-nos

La confusió interior ens turmenta. Ser humà exigeix trenar el sentit del que vivim.

L'infant té vida íntima molt abans de què els proposem escriure.

Viu inquietud ben prest convertint-les en curiositats i interrogants. Senten que quan apaguen la llum els resta un món intern ben actiu. Si no saben de la vida interior llavors en tenen por.

També alguns adults, esquius d'ells mateixos, apaguen la remor interior amb sorolls, respostes blindades i consum.

L'escola no és la principal responsable de la formació de l'espiritualitat de cadascú com tampoc és la responsable de la dieta dels infants ni de la pau en el món però sí prenem mesures d'educació en la salut i per la pau.

La modernitat pedagògica proclama amb majúscules el respecte a cada un. Tanmateix potser hi hem d'afegir la lletra petita: com fer possible que cada hom prengui a càrrec la pròpia vida.